

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

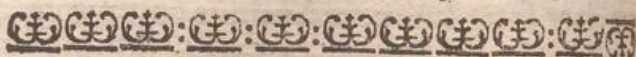
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 14. De mendacio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

Augustus,

DIES XIV.

De Mendacio.

I.

Homo ad societatem natus est: societas autem non conservatur, nisi per commercium, quod inter homines intercedit, & vitam insuper suavissimam juxta, & utilissimam reddit. Hoc verò commercium consistere non potest, absque bona fide, & mutua, sincerâque animi sensuum communicatione. Ubi veritas non est, ibi societas vigere non potest. Proinde per mendacium commercium destruitur, societas perit, & mundus fraudum & insidiarum cloaca evadit; ubi quivis à proximo suo sollicitè sibi caver, ne ab eo decipiat. Hanc ob causam vir honestus nullum probrum tam graviter fert, quàm cum mendax vocatur. Imò animi commotio non rarò hominibus persuadet, tantam contumeliam non nisi sanguine illius, qui eam intulit, extinguere posse: permolestum nobis accidit, probrum, quin & suspicionem mendacij incurrere; & non pudeat nos, dum ad id proferendū adduci nos sinimus? quis, nisi tu, mi Deus, qui es

ve-

veritas & lux æterna, à tanta cæcitate liberare nos potest? Augustus.

II. Mendacium non est, nisi inertium, & abjectarum animarum; animalia imbecillima, & ignavissima sunt omnium callidissima, & fallacissima; sic & mentes vilissimæ, corda ignavissima sunt minùs aperta, minùsque sincera: homo mendax est omnis generis peccatorum capax, cum nec prima conscientia, & honestatis habeat elementa. Qui præclaram habet animam, & cor nobile, ignorat, quid sit mentiri: persuadet enim sibi, illum semetipsum prodere, qui animi sui prodit sensa, & honori renuntiare, cum veritati renuntiat. Quomodo talis cogitationes viles, & probrosas non fovet in animo, sic arbitrat, nihil se animo, aut cogitatione volve-
re, quod jure erubescat manifestare. Prudentia quidem, & charitas aliquoties ipsum inhibent, quò minùs omnia effutiat, quæ in mente habet, neque tamen admittunt, ut aliter, quàm sentit, loquatur: nec ullum invenitur commodum, quod ad hoc adigere ipsum possit; cum omnium commodorum præcipuum ei sit commodum honoris, & conscientia, quod absque sinceritate, & æquitate subsistere non potest.

K 4

III. Deus

Augustus,

III. Deus veluti prima Veritas averfionem à mendacio naturæ suæ inſitam, & eam quidem infinitam habet; is æquè parum decipere, vel mentiri poteſt, quàm parum fieri poteſt, ut is ipſa veritas eſſe ceſſet: idcirco neque approbare, nec licitum facere mendacium poteſt: & ſi hoc poſſet, Deus non eſſet; actiones, quæ prorsus illicitæ videntur, in certis caſibus licitæ evadere poſſunt: ſic homo interimere poteſt alterum hominem, qui ipſum aggreditur, dummodò juſtæ deſenſionis limites non tranſgrediatur: nulla verò invenitur circumſtantia, vel occaſio, ubi vel leviſſimè mentiri ſit permiſſum; etſi ageretur de re maximi momenti, etſi ageretur nō ſolum de conſervatione, ſed etiam ad veram fidem converſione totius vniverſi. Et nihilo minus mendacium leve nihili ducis, & id ob pueriles nugas quotidie proferſ, quin & oblectationem ex eo capis. Qui verò huiusmodi delectatio cadere poteſt in Chriſtianum, in hominem, cui perſuatum eſſe debet, ad obtinenda maxima bona, ad impedienda omnia, & maxima mala, licitum non eſſe minimum mendacium dicere?

Statue nūquam vel leviſſimum mendacium ob quamcunque cauſam proferre.

Qui loquitur mendacia, peribit. *Prov.*
19. v. 9. SI

Si Christus est Veritas; profectò Chri- Aug. stus negat, qui virtutem negat. Aug.
Serm. 1. de Decoll. S. Io. Bapt.

DIES XV.

De Assumptione Beatissimæ
Virginis.

I.

Assumptio Beatissimæ Virginis est consummatio ipsius sanctitatis. Angelus eam à tempore Mysterij Annuntiationis vocat gratiâ plenam. Quanta igitur fuit plenitudo hujus gratiæ in momento mortis ipsius? Maria à primo suæ Conceptionis momento sublimior in gratia, ardentior in charitate fuit, quàm Seraphini: quanta ergo fuit gratia, quanta Charitas in ultimo vitæ ipsius puncto? Deus solus, qui tot gratijs eam cumulabat, earum cognoscit mensuram. Et verò qualia fuere incrementa hujus gratiæ per totam ejus vitam, quæ ad septuaginta duos annos se extendit? ad quem charitatis cumulum in morte non pervenit illa, quæ gratiæ, tanta fidelitate respondit, quantâ pura aliqua creatura respondere potest? adeò ut quovis momento gratia non modò cresceret,

K 5

sed